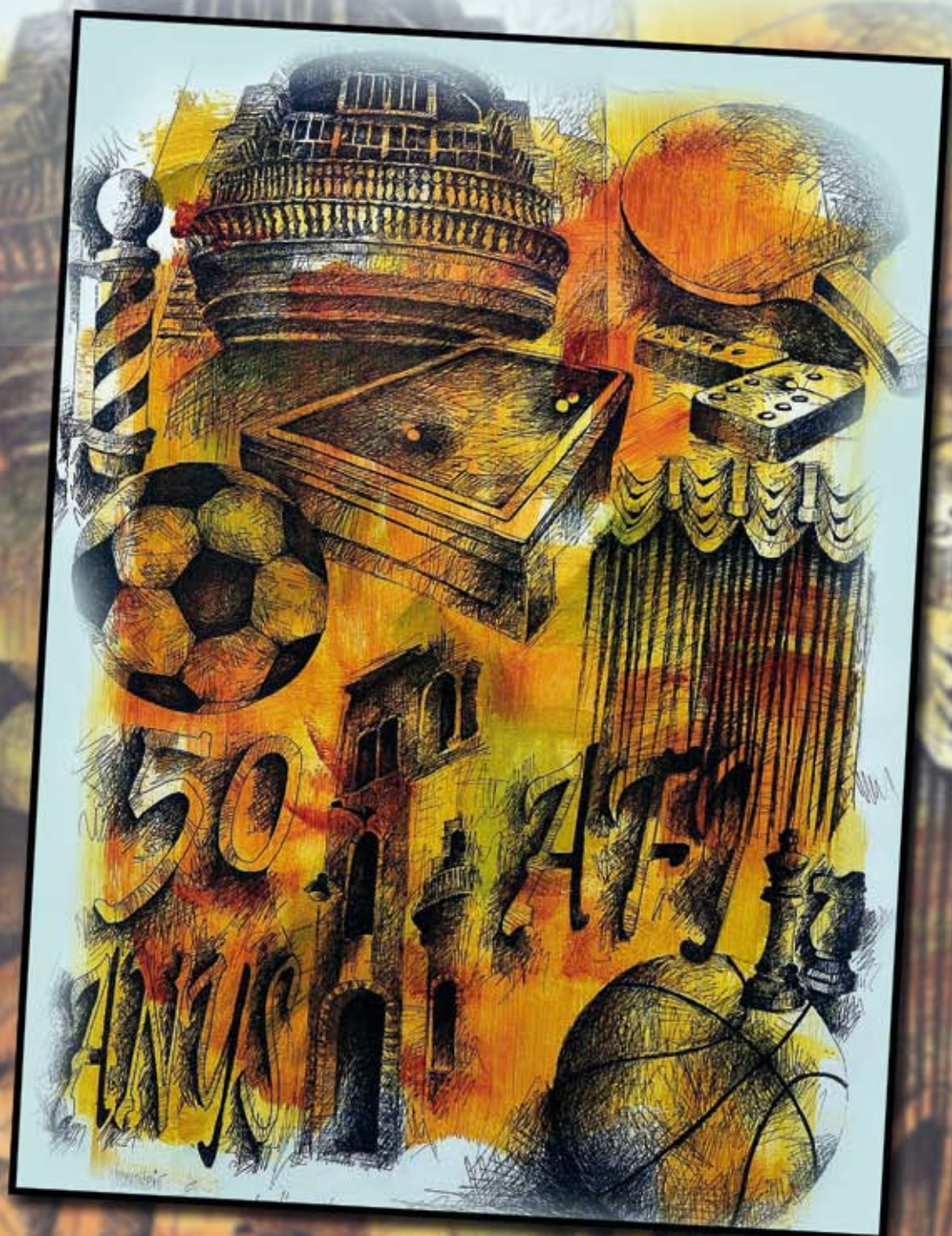

Núm.91 març 2012

or i flama

Revista d'El Centre Moral i Instructiu de Gràcia

"EL CENTRE"

EDITORIAL	CORAL BALUERN	VIATGES I EXCURSIONS	
LA JUNTA INFORMA	ESBART	TENNIS TAULA	
TEATRE	ESPLAI	CARTES DES DEL TERCER PIS	
	SOCIETAT	CONSULTORI	BARBARISMES
	RACÓ DELS SOCIS	TENNIS TAULA	CUINA
	INTERNACIONAL	ENTREVISTA	RACÓ POÈTIC

Editorial

2

.....

Direcció:

David Gallach

Correcció ortogràfica:

Marta Bayo

Redactors:

Marta Bayo
Mercè Herrera
Daniel Mejías
Gloria Soto
Pep Gorgori
Carles Salat

Col·laboradors
en aquest número:

Joan Guinart
Joan Galceran
Muntsa Farré
Carlos Pablos
Núria Bosch
Oriol Lluveras
Òscar Fabrés
Ferran Ferran
Anna Jaureguizar

Fotografies:

Dolors Bonet

Maquetació:

DeBarris sccl

Impressió:

Zukoy 5

Dipòsit legal:

B-31748-2011

Benvolguts,

Hem deixat enrere el Nadal, 14 representacions de Pastorets. Gràcies a tots els que heu fet possible que fos una realitat. Una vegada més la nostra gent ha estat a l'altura de les circumstàncies.

Un 5 de febrer ple d'emoció, anys de soci de la nostra Entitat, socis nous, fulards per als nostres joves de l'esplai, cares conegudes i gent de les entitats que cada any ens acompanya, la nostra Regidora del Districte, la Presidenta. Enguany també ens han acompanyat els consellers que han volgut estar amb nosaltres. Parlements, emotivitat i els nostres socis, peces fonamentals del dia a dia i de les nostres activitats, una diada per recordar, sempre és una celebració que m'emociona i m'omple de bons sentiments. Però tot continua, les activitats de les seccions i la quotidianitat que fa que en aquests moments siguem una entitat amb projecció de futur.

La crisi ens està aclaparant, però estic convençut que en sortirem reforçats. Costarà però ens en sortirem, continuarem treballant i aconseguirem emprendre unes obres que són necessàries per garantir el nostre futur, però sobretot per poder posar al dia el nostre edifici.

Aquests dies estem en plenes representacions del 25è Concurs de Teatre Català a Gràcia. Sembla mentida 25 anys amb els seus entrebancs però tirant endavant i sent un dels concursos amb més prestigi a Catalunya. També el concurs literari de textos teatrals que arriba als nou anys, i tantes altres activitats que fan que el dia a dia sigui potent i encisador. Quan llegireu aquest Or i Flama, acabarem de celebrar Sant Medir, i la nostra Entitat haurà gaudit també d'una de les activitats que deixen petja, quin gran dia Sant Medir.

I com sempre, estem preparant Sant Jordi al Centre: llibres i roses. Tot plegat fa que aquestes diades siguin entrenyables. Cada temporada d'activitats ens deixa bons records.

M'agradaria encoratjar a les seccions i grups que esteu al Centre per continuar treballant amb entusiasme i estimació. Tothom és necessari i tothom farà possible el nostre futur,

Us animo doncs a gaudir al dia a dia i sobretot penseu en el nostre Centre.

Carlos Pablos, president

La junta informa

El passat 5 de febrer es va celebrar l'acte de commemoració de l'aniversari de la

nostra entitat. Us ensenym a continuació el reportatge fotogràfic del dia.

3

El sopar tertúlia del mes de gener va anar a càrrec del director de Dagoll Dagom, Joan Lluís Bozzo.

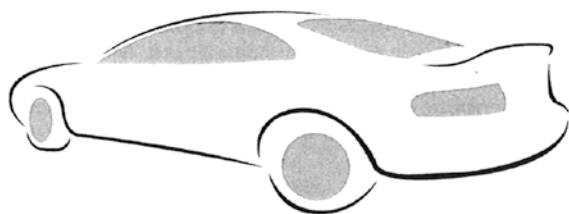
L'AFJ va celebrar una diada plena d'actes esportius alhora que commemorava el memorial Jesús Alonso

4

El Centre ha estat present, entre altres, als següents actes: acte de lliurament dels Premis Ateneus, presentació de les conclusions del II Congrés d'Associacions de Barcelona, reunió

“Patrimoni de la Humanitat”, sopar de la Federació de Colles de Sant Medir, inauguració del monument a Pompeu Fabra a la plaça Lessps o al pregó de Sant Medir.

Distribuidor Oficial:
I.M. GUIDOSIMPLEX

CLÍNICA DE L'AUTOMÒBIL, S.L.

JORDI MUSONS AGELL

Reparació general de l'automòbil

Servei PRE-ITV - Diagnosi - Electrònica - Electricitat

Recollida i entrega a domicili

Montmany, 11 - Tel. 93 213 25 55

www.clinicadelautomovil.net

El temps passa volant, el cicle de dos anys de la junta de teatre ha acabat.

Dos anys que sumats als dos anteriors, ens donen fonament per fer-nos balanç i autocrítica de la feina feta. En primer lloc i com A president del grup de teatre haig de donar les gràcies a tots els companys de junta que m'han acompanyat tot aquest temps, i també als companys del grup que en assemblees anteriors ens han fet confiança.

Sempre, quan es fa balanç, un s'ha de plantejar ... Quin es l'objectiu, que s'ha de fer per arribar-hi... i si aquest s'ha aconseguit.

Analitzades aquestes premisses, l'objectiu era tirar la temporada endavant, i això bàsicament és el que hem fet, vetllar perquè cada mes s'alci el teló i el nostre públic surti satisfet del teatre.

Què s'ha fet per arribar-hi?... Treball del dia a dia, des de la planificació de la temporada amb els directors, fins al seguiment rigorós del taller de teatre, així com la posada en escena de les diferents representacions.

S'han aconseguit els objectius? Bàsicament sí. Cada una de les temporades en les que hem estat al front, han acabat amb augment de públic fins un 20 % la darrera temporada, per la qual cosa hem d'estar satisfets.

El taller de teatre ha respost a les expectatives previstes amb una trajectòria plena de futur... la resposta és : si. I si parlem dels joves, cada dia es senten més a gust al centre, que s'ha convertit en l'eix central del seu temps lliure.

La posada en escena ha estat correcta? Si, tenint en compte que cada director és l'encarregat d'aquesta dura feina i és qui la desenvolupa. Per tant, el mèrit és d'ells.

Molta i molt bona feina.

Però potser del que més cofoi estic és del bon ambient , del "bon rotllo" que es viu en el grup, en general.

Després d'aquestes consideracions penso humilment que hem complert, si més no, posant-hi tota la nostra il·lusió.

Però en honor a la veritat també hem comès errades que hem hagut d'anar solucionant sobre el terreny; a vegades, havent d'improvisar, prenent decisions d'última hora. Sóc conscient de que totes les coses no surten a gust de tots, però en cada moment s'ha fet el que creïem que s'havia de fer.

Es per això que a nivell personal tinc la intenció de millorar les coses una mica més i per això presentar-me per dos anys més a la presidència del grup de teatre.

Ho faré amb un equip format amb la incorporació de més gent jove , amb ganes de fer coses i d'aportar idees ja que el futur és seu, i envoltats d'alguns dels membres actuals, intentant encaixar, joventut i experiència, perquè després de 4 anys de ser a la junta, alguna cosa haurem après, ja que segons la dita popular "la experiència és la suma de les errades comeses ".

6

Fotos de les obres:

**EL FERRER DE TALL
UN ESTUDIANT DE VIC
EL LLIBERTÍ
GENT AMB CLASSE**

Coral Baluern

Benvolguts amics i socis!

Un cop començat l'any 2012 , i després de totes les celebracions nadalenques, hem reprès les activitats de la coral, amb noves propostes i projectes que esperem que puguem compartir amb vosaltres, i que us detallo:

Dia 5 de febrer: Col·laboració en la Missa i petit concert de 143è aniversari del Centre.

Dia 24 de Març: 6ª Marató de Cant Coral, a partir de les 17 hores

Us esperem!

I com a commemoració del 30 aniversari de la Coral Baluern, hem demanat als cantaires que ho desitgessin, que ens facin uns escrits sobre el que ha significat per ells cantar a una coral com la Baluern, i aquí us deixo els testimonis, espero que us agradin.

europolis
CLUB D'ESPORT I SALUT

CEM SARDENYA
Sardenya, 549-553 · 08024 Barcelona
Tel. 93 210 07 66
info@sardenya@europolis.es

► LA PRIMERA MARATÓ

Vaig conèixer la Coral Baluern només fa cinc anys. No és res comparat amb els trenta que ja comencem a celebrar. Vaig estar un temps anant de concert en concert buscant una Coral, perquè m'agrada molt cantar i feia temps que no ho feia fora de les reunions familiars i amb amics.

Casualment em vaig assabentar de la primera Marató que feien amb motiu del 25è aniversari i en escoltar-los vaig pensar

que aquella havia de ser la “meva” Coral.

Vaig posar-me en contacte amb ells i em van acceptar. Vaig sentir-me molt ben acollida des del primer dia i aquí estic passant-ho mol bé cantant amb ells, i celebrant el seu 30è aniversari

Els felicito per la feina feta durant tants anys.

M. Àngels Prats

► LES HAVANERES A LA CORAL

Wikipedia diu: “L’Havanera és un gènere musical dels denominats d’ “anada i tornada”, que té el seu origen durant el segle XIX en els “indianos”, mariners i emigrants retornats de Cuba que canten amb nostàlgia records d’aquella terra. Generalment s’interpretava a les tavernes. Musicalment té el seu origen en ritmes caribenys. En la seva versió més pura s’interpreten a capella, encara que en l’actualitat és habitual acompanyar-la amb guitarres, llaüts i bandúrries. Estan escrites en compàs de dos per quatre i amb tempo lent.”

Resulta que en l’extens repertori de la coral s’han interpretat algunes havaneres. Fent memòria i furgant una mica en algun llistat, he trobat que, com a mínim, hem cantat aquestes: “La reina del plaer”, “Mirad como brillan las olas”, “La calma de la mar”, “La balada d’en Lucas”, “El meu avi” i probablement alguna més. Amb aquest bagatge ja es podria fer algun bolo d’estiu en les diverses festes majors arreu del país.

El cas és que encara en tenim una altra. De fet s’ha cantat molt poc. És una havanera que parla del tenors. La lletra és d’un poeta, Albert Vernet, tenor excels, i la música d’en Ricard Gimeno, també tenor, i director de la coral en els temps que es va compondre, a l’estiu del 1993.

M’agradaria molt recuperar-la, encara que és a dues veus (ambdues de tenor) i actualment, a la coral, només quedo jo del grup de tenors que la cantàrem el dia de l’estrena. Era en el sopar de fi de curs, el juny de 1994, en El Hogar de los Navarros, amb acompanyament de guitarra i acordió.

No la copiaré tota perquè és bastant llarga però sí que us indico la tornada.

*Oh tenor, cantaire excels
Qui et parí amb la veu tan bella?
Si no fos per tu, babels
Foren cant i cantarella*

D'esquerra a dreta: Ignasi Mas, Albert Vernet, Joan Galindo, Daniel Llin, Manuel Hurtado, Jaume Aniceto, Aleix Simeon i Ricard Gimeno.

Aleix Simeon

► PETITA HISTÒRIA DEL NOM BALUERN

L'embrió de la nostra coral va ser el de Coral Enllaç amb seu a l' Escola Pia Balmes sorgida a finals del 1981. Per una sèrie de circumstàncies es va fragmentar i va canviar de local d'assaig. El problema era que els cantaires -que vam continuar sota la direcció d'en Ricard Gimeno-, havíem contret el compromís de participar en la missa que s'emet els diumenges per TVE-2... i era just l'endemà del trencament! De forma immediata, d'un dia per una altre, calia trobar un nom! Sense temps de comentar-ho amb la resta de la coral, un grup de tres persones: en Toni Valls, en Ricard Gimeno i jo mateixa, asseguts en el sofà de casa meva, vam començar a rumiar un nom que fos prou adient, amb presses, com si d'un part es tractés.

Revisant noms amb sentit musical no em van trobar cap que ja no estigués adjudicat i per tant la recerca va haver d'anar per un altre camí... I si busquéssim un nom contundent? Mà de diccionari. Després de moltes proves d'anar pronunciant en veu alta diferents propostes, ens vam quedar amb dues. I ara escolteu bé perquè ens podríem haver quedat amb l'altra!

La 1a: VÍRGULA (sona original, el significat gens musical, "coma" signe de puntuació).

La 2a: BALUERN (gros soroll).

Quina fem? I llavors va venir el desllorigador: mirant i mirant les dues accepcions del diccionari, vam veure que just després de BALUERN, hi havia BALUERNA (pal major d'un velar). Això ens va acabar de decidir! La simbologia i comparació amb un nom que uneixi i aguantí als membres del cor. Definitiu, aquest va ser l'escollit.

Quan es va presentar el nom en societat, la reacció dels cantaires va ser d'incredulitat i estranyesa... però calia tenir un nom i no era gaire recomanable de canviar-lo just després del primer acte de presentació del nou cor. Posteriorment, quan anàvem a concerts compartits, sempre apareixia l'eterna pregunta.

- Però, què vol dir BALUERN?

Amb el pas del temps, si més no al barri de Gràcia ja se'ns coneix bé i el nom ha deixat de causar sorpresa. El títol ha deixat de ser important, sí ho és, en canvi el que trobem en el cor: un lloc on, a més de cantar, s'ha establert una teranyina de relacions humanes i de vivències compartides que creix amb els anys i que em fa dir avui amb intensitat:

LA CORAL BALUERN ÉS MÉS QUE UN COR!

Montse Montagut

► EL MIRACLE

Cantar a la Coral Baluern ha estat una de les meves millors experiències al llarg de molts anys.

És com un miracle, comença la cançó i ja no sóc jo mateixa, sóc part d'un grup d'éssers

humans que ens lliurem al cant en una comunió perfecta, buscant la bellesa d'un instant.

Marta Marín

		
Pan Artesanal Dietetico Regimen Ciabatta Fibras Panes especiales	Reposteria i degustació Artesans des de 1951 Travesera de Gracia, 210 08012 Barcelona Tlf. 93 213 51 63	Pastisseria Reposteria Pizzas Variadas Canapes Pasta te Figures Pa

► UN CONTE MÀGIC

Hi havia una vegada una noia atabalada, enfeïnada i amb ganes de passar unes hores cantant per allunyar maldecaps, i heus aquí que va trobar una coral amb nom contundent que la va incloure ràpidament entre els seus membres. La noia va quedar bocabadada i esmaperduda davant d'aquell entusiasme.

El director era un noi molt jove que repetia amb paciència gairebé infinita les cançons a quatre veus, els cantaires entusiastes eren molt organitzats i a la vegada divertits.

La noia va quedar atrapada pel grup humà i pel cant, esperava amb impaciència aquelles dues hores setmanals de coral.

- Per què?, us preguntareu...

Doncs perquè, hi entrava cansada, atapeïda, emboirada i en sortia contenta i alleugerida.

- Això funcional! -va pensar i s'hi va quedar "per in secula seculorum amen"

Lurdes Teixidó

► PLOM, PLOM, PLOM

Si us penseu que em refereixo al metall pesant... us equivoqueu! Aquest és el meu primer record de la Coral Baluern: la corda de baixos inflant les galtes i anar fent "plom, plom, plom" en el que, amb el temps, descobriria que és la seva tasca habitual, fer un so continu que marca el ritme pel damunt del qual s'enfilen les angèliques veus de tenors i sopranos.

La veu que no vaig saber captar tan bé, en aquesta primera trobada, va ser la de les contralts i en canvi va ser on vaig anar a raure quan, entusiasmada, li vaig dir a la meva amiga de l'ànima de l'adolescència, l'Esther, un: "apuntem-nos-hi!". Segurament va ser l'Esther la que em va dir d'anar a veure el concert de Nadal de la Coral on la seva tieta cantava, la Marta Marín, una de les fundadores i encara membre actiu del cor. Això no deixa de confirmar-me, un i altre cop, l'enorme importància que té cada persona que passa per la nostra vida... i d'això tracta aquest record.

Jo tenia catorze anys i la Coral Baluern -primer Coral Enllaç- va significar una

guia per al meu creixement. A la Coral hi vaig aprendre moltes més coses més enllà del cant: en una coral on petits i grans ens barrejàvem més enllà dels plànols tòpics educatius, vaig sentir a la pell i vaig aprendre amb els ulls magnífics i diversos exemples d'enfocar la vida, de resoldre el conflicte, de compartir l'alegria, d'esforçar-se per a un bé comú. Encara ara tinc ben presents al cor moltes de les persones que durant la primera dècada de cantaire habitaren la meva existència.

Amb algunes interrupcions, algunes més llargues que d'altres, la Coral ha format part de la meva història. I ara ja tinc quaranta-tres anys, però no ha canviat el fet que, quan m'assec disposada a cantar, sento que aquesta segueix sent la meva llar.

(ah, i us diré que els PLOMS pertanyien a una magnífica cançó que potser coneixeu: "El cànon de la pau", que no pot deixar mai d'emocionar ni per la melodia ni per la lletra: creure en la pau segueix sent absolutament necessari).

Muntsa Farré

► DESIG DE CANTAR

Des de petita m'ha agradat molt cantar i sempre havia comentat a la meua família que quan tingués més temps buscava una coral per poder-hi participar.

Vaig tardar alguns anys a decidir-me perquè no en coneixia cap i pensava que no m'admetrien pel fet de no tenir coneixements musicals.

Aquest curs farà tres anys que vàrem veure un rètol al Centre on deia que es necessitaven cantaires i el meu marit em va animar a presentar-m'hi, el no ja el tenia. El primer dia mentre esperava fer la prova

amb en Jorge, ja em vaig sentir ben acollida en el grup.

Després de la prova quan em van assignar a una corda, els meus companys em van ajudar amb les partitures i amb el funcionament, tot ben nou per a mi.

Tots han estat sempre molt amigables i comprensius amb mi, m'han fet sentir que pertanyo a una corda i a una coral que es diu Baluern. Espero que sigui així durant molts anys.

Imma Gallart

► UNA PORTA OBERTA

En el passadís de la vida, ens anem trobant portes i finestres que de vegades estan obertes del tot, ...en unes altres entrem i no hi trobem res, ...altres no hi ha manera d'obrir-les per més que ens hi deixem les forces intentant-ho, perquè estan tancades amb clau, fins i tot podem trobar portes que se'ns tanquen als nassos deixant-nos ben estabornits!, ...també hi ha portes que decidim ignorar, ...però alguns cops, per sort, hi ha un moment privilegiat que et du cap a una porta ajustada, on se'ns permet intuir algú a dins perquè s'hi escolen veus, melodies i un fil de llum.

Una bona amiga em va indicar on era aquesta porta ajustada i, gràcies a ella, vaig entrar-hi i vaig poder-hi descobrir la

CORAL BALUERN : la música, els cantaires, els amics i un munt d'experiències, emocions i sensacions que es pot dir que actualment il·luminen una de les estances de la meua vida.

Anna Jaureguizar

RECORDEU

Us animem a tots aquells que vulgueu formar part de la família Baluern a cantar amb nosaltres. Assagem tots els dimarts de 21.30 a 23.45 al Centre.

Us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant la secretaria del Centre (93. 218. 19. 64 o mitjançant la nostra adreça electrònica info@coralbaluern.es

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer algun regal musical a algun amic o familiar, ja que cantem en festes, casaments i batejos.

Hola Exdansaires:

Aquest any 2012, fa 40 anys que es va fundar l'Esbart.

Degut a les circumstàncies actuals i després de moltes ballades i moltes lluites, sembla que l'esbart no te continuïtat.

És per això que li voldríem donar el digne final que es mereix.

Perquè ens quedi a tots un bon record d'aquets anys, ens agradaria que vinguéssiu el proper 17 de març a un sopar al Centre, per recordar els bons moments que hem passat junts.

Per confirmar l'assistència poseu-vos en contacte abans del 15 de febrer del 2012 amb:

Sílvia Coll T/ 659-531-783
 Ferran Ferran..... T/ 656-620-511
 Anna Izquierdo T/ 669-953-055
 Grup de facebook..... Esbart el Centre
 Mail esbartelcentre@gmail.com

Si voleu col·laborar, ens podeu fer arribar fotos o vídeos a la secretaria del Centre o a les adreces indicades anteriorment.

12

Animeu-vos, us esperem

PETONS A TOTS I A TOTES

IMPORTANT:

El preu del sopar es de 12€ per persona. En cas d'acudir al sopar, haureu de fer el ingrés al compte corrent del Centre, a l'entitat bancària "La Caixa" N° 2100 – 3200 – 90 – 2201236437 indicant: SOPAR ESBART i EL NOM DE LA PERSONA

Ferran Ferran

BAR d'EL CENTRE

Direcció del bar a càrrec
de l'Eliane i l'Antonio

Obert:

De dilluns a dissabte, de 17h a 01h
Diumenges, a partir de les 12h

Menú de grups
Menú especial de diumenge amb
copa de cava i cafè inclòs
Assortit de tapes, entrepans i
altres

L'esplai ha fet un munt d'activitats durant aquets mesos i ens ho hem passat pipa. Per això volem compartir les nostres experiències amb vosaltres, paraula per paraula.

Aquí tenim una selecció d'activitats a remarcar:

► Els Pastorets de Folch i Torres:

Com cada any l'esplai Riki-tiki-tavi ha anat a veure Els Pastorets del nostre centre. Per alguns dels nois i noies de l'esplai ha sigut una experiència totalment nova de la qual segur que volen repetir l'any vinent. És molt agradable veure Els Pastorets de la casa ja que podem veure molts dels nostres companys i monitors participant-hi, a més de molta més gent del centre. És un espectacle que per nosaltres és molt especial i divertit, perquè podem estar dins d'ell participant-hi. Esperem que l'any vinent puguem tornar a gaudir d'Els Pastorets del Folch i Torres i puguem passar-nos-ho igual de bé!

► El Saló de la Infància:

Un munt d'activitats. Metres i metres quadrats de diversió i curiositat. Tots nosaltres (sense excepció) vam participar en alguna o altra activitat i no fa falta dir que ens ho vam passar genial. Vam fer activitats de reciclatge, d'estalvi energètic, del cos de bombers, de curses de cars... en resum, una barbaritat d'activitats tan divertides com educatives. Fins i tot vam poder veure uns dels jugadors del F.C.Barcelona! Un dia amb un resultat molt positiu!

13

► Una matinal més un gran partit de bàsquet:

Després de fer tota una expedició a peu fins el parc de les aigües, tots tres grups van fer una gimcana plena de pistes. Resulta que ens vam perdre enmig del parc i no sabíem trobar el camí de tornada. Sort que vam trobar unes pistes amb proves molt divertides que finalment ens van ajudar a trobar el camí. Després de dinar i fer tranquil·lament la digestió, vam realitzar un entrenament d'aeròbic, escalfant tots els músculs per poder animar la mar de bé els nostres monitors en el partit de basquet. Si, si! heu sentit bé! Els nostres monitors van jugar com mai en un partit de basquet Centre vs Centre. Tan era qui fos l'equip guanyador, el que contava va ser la bona estona que vam passar tots plegats animant als monitors i jugant a bàsquet.

Viatges i excursions

► SORTIDA CULTURAL A CALAFELL

I novament la “sortida Cultural” de la Calçotada.

14 Cada cop son mes persones entusiasmades per la cultura gastronòmica dels calçots. Vam ser 50 assistents molt divertits i amb molt companyerisme.

Amb la puntualitat de sempre, sortia l'autocar de davant de l'església de Santa Tere-seta a 8:30 del matí. Una hora molta bona.

Vam dirigir-nos cap a l'autopista direcció Tarragona, i en una Area de servei, vam prendre un petit mos i un bon cafè ben calent, doncs el termòmetre de dins del cotxe marcava 7 graus.

Ràpidament, sense adonar-nos-en arribàvem a Calafell, i ens dirigírem cap a la primera visita :

LA CIUTADELLA IBERICA Guia: L' Oriol

Fa uns 20 anys que es van iniciar amb regularitat les excavacions de les seves ruï-

nes. Es considera d'una antiguitat de 2.500 anys (s. IV fins el I aC.).

Es l'únic centre arqueològic ibèric reconstruït com es creu que tenien els íbers. Pertany a l'edat antiga (metalls), la protohistòria. Feien servir l'escriptura només per la moneda, encara que no s'ha pogut traduir.

Els cessetans(nom dels seus habitants) van instal·lar-se per tota la costa mediterrània, des de Marsella fins a Cadis.

Està situada dalt d'un turó, amb grans extensions d'aigua salobre, formant petites illots. La ubicació deu ser pel control de tots aquestes marismes i protegir els accessos a les riques llacunes interiors on es proveïen de la caça i la matèria prima de tot el necessari per la vida diària.

La Ciutadella Ibèrica és un equipament cultural singular on amb 20 anys d'excavacions ha permès la reconstrucció “in situ” d'aquest jaciment. Després de nombrosos estudis van iniciar la reconstrucció de les muralles, carrers i cases. Es calcula que provenen de l'any 200 aC. seguint unes conclusions :

- Comprovació en altres jaciments
- Prova d'error. Comprovar si el fet dona sentit.
- Visitant altres llocs que també seguíssin la mateixa forma.

La Ciutadella es una ciutat fortificada, lloc de guerrers, on habitaven l'élite de l'aristocràcia de la tribu i personal de servei. Era el moment més àlgid de l'imperi dels íbers, doncs formava part d'un complex entremat d'ocupació del territori com era l'Alt i el Baix Penedès i el Garraf .

Les cases s'organitzaven al voltant dels carrers, adaptant-se a les irregularitats del terreny. Per la seva construcció utilitzaven tots els materials del seu entorn. Ells ja començaven a ser “ecològics”.

Els seus habitatges, constaven d'una estança on tothom dormia, fent la vida a l'exterior.

La seva font alimentària era el mar i el bosc: peixos, fruits secs, llegums,...Com que ingerien poca carn la seva alçada era justa. Van descobrir un gran invent : el molí de rotació, fet amb dues pedres. Això va suposar un gran avenç en la seva alimentació, el poder moldre tota classe de gra sense gaire esforç.

Més tard, gràcies al comerç marítim, l'arribada de les àmfores, gràcies al torn de fang, el seu nivell de vida va prosperar.

Amb la vinguda dels romans, aquests van aprofitar totes les pedres dels íbers.

A inicis del II aC, la ciutadella es va abandonar. Es desconeix el motiu d'aquest abandó. Podria ser per les convulsions bèl·liques de l'època : revoltes antiromanes o la segona guerra Púnica.

CASTELL DE LA SANTA CREU

Guia : la Noelia

Encara que el turó on ocupa el castell de la Santa Creu, va estar ocupat en època ibèrica i romana. A causa del declivi de l'imperi romà (segle IV) la construcció del castell es va iniciar a finals del X, inici del segle XI (edat mitjana) a causa de la conquesta i repoblació del territori enfront dels musulmans.

Com que entre el riu Llobregat i el Francolí no és terra de ningú, els camperols cercaren una terra més fermainciant-se l'apostament en el lloc on més tard es fa la formació del castell. Amb la Reconquesta, els camperols són expulsats del turó i comencen a formar el nucli històric de Calafell. Així, el castell passa a mans de diferents famílies nobles feudals.

Un element característic del castell és el "comunidor" una petita edificació del segle XVII, des d'on el capellà del poble recitava fragments dels evangelis i beneïa el poble i espantava els mals esperits.

ESGLÉSIA DE LA SANTA CREU

Els primer documents son de l'any 999, on apareix un tal Sr. Bernat d'Utset.

El seu nom deriva d'una estella(relíquia) de la Creu de Jesús, que algú va disposar, però que amb el temps, les guerres i les enveges s'ha extraviat.

L'església és de principis dels segle XI seguint les pautes del romànic llombard. Fins i tot, es troben restes de valuoses pintures murals en l'absís amb els seus colors característics: blanc = aire, blau = aigua, roig = terra i groc = sol.

Des de dalt del turó es divisa una magnífica vista cap el mar, les cases, els horts, les autòpistes i el tren.

Vam baixar cap a la plaça Catalunya, de Calafell, a Can Antiga, on teníem reservats els calçots, al pati i a peu dret com ho diu el bon seny. Van estar deliciosos amb la seva salsa i acompanyats d'un bon vi.

Després, dins del restaurant, cadascú ja sabia el lloc que havia d'ocupar per menjar la carn acompanyada d'una carxofa, braç de gitano de nata, copa de cava i un bon cafè. Va ser l'estona on tots ens vam trobar, parlant uns amb els altres, presentant-nos i donant la benvinguda als amics que venien per primera vegada.

Després, cap a Barcelona, amb la rifa corresponent i sense tenir temps de fer la migdiada, doncs sense adonar-nos-en ja tornàvem a ser en el mateix lloc de la sortida : Santa Tereseta.

Núria Bosch

Cartes des del tercer pis

► CAMPIONAT de CATALUNYA per EQUIPS de CLUBS

A finals del mes de gener va començar una nova edició d'aquest torneig. Es tracta de la manifestació més important dels escacs a Catalunya, ho és, perquè es dona la circumstància que per molts jugadors federats, aquesta és la única competició oficial en la que hi prenen part. Defensar al seu club, formar part d'un equip, afegir l'emoció del resultat global del matx a la del resultat individual, són els factors que mobilitzen a les persones i fan que durant nou diumenges al matí hagin de llevar-se aviat i sovint els calgui desplaçar-se fora de la seva ciutat per jugar una partida d'escacs, coses que si fos per una retribució econòmica la majoria no estarien disposats a fer.

Però aquesta competició és encara molt més, és el pal de pallar que justifica l'existència de molts clubs d'escacs arreu del territori, clubs amb un nombre reduït de jugadors, que no poden permetre's organitzar altres esdeveniments que justifiquin la seva existència. És probable que sense el Campionat de Catalunya per Equips, aquests petits clubs, acabarien desapareixent, i els seus juga-

dors practicant exclusivament els escacs de "café".

Per altra banda, aquesta competició és única a l'estat espanyol, en cap altre comunitat o regió, es dona amb tanta intensitat aquest tipus de torneig ni es mobilitzen milers de practicants dels escacs com a Catalunya, una característica més de les que ens distingeixen dels nostres veïns geogràfics.

El Tres Peons, es presenta aquest any amb onze equips, el que significa que cada diumenge 72 dels nostres jugadors s'asseuren davant el tauler per intentar aconseguir el punt pel seu equip. Som el segon club de Catalunya en nombre d'equips, i el primer en nombre de participants.

Els nostres equips es reparteixen en les diferents categories començant pel primer equip, l'equip A que juga a la Primera Divisió de Catalunya, per damunt hi ha la Divisió d'Honor, a la que aspirem a poder-hi jugar. L'equip B, juga a la categoria Preferent, el C i el D ho fan a

la primera categoria de Barcelona, dos equips més, E i F pertanyen a la segona categoria de Barcelona, a la tercera categoria de Barcelona tenim els equips G, H, I i J. Finalment un equip de nens de menys de 12 anys prenen part a la categoria Sub-12 preferent.

Aquest estol d'equips comporta una elevada complexitat a l'hora de mobilitzar als jugadors, son els capitans dels equips els veritable herois que, amb el seu treball abnegat i compromès els qui permeten que tot aquest enrenou de persones es cohesioni i faci possible la nostra participació en aquest esdeveniment magnífica dels escacs catalans.

Als nostres equips hi ha com es natural, jugadors de nivells molt diferents, però

també hi ha un aiguabarreig d'edats, des dels molt joves jugadors sub-12, fins el més veterà que te 84 anys!, per cert que aquest jugador te al seu fill i al seu net formant part també dels nostres equips. La transversalitat d'edats i la integració familiar son dos dels valors que els escacs posen a disposició dels seus practicants.

Salutacions cordials des del tercer pis

Joan Galceran

En cas que us interressi publicar algun esdeveniment familiar, adreçeuvos a secretaria o feu-nos arribar un correu a oriflama@elcentregracia.cat

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- La senyora Salinas, mare de la nostra sòcia Josephina Castillo Salinas
- Núria Colomer Riba, mare del nostre soci Artur Huguet i àvia dels nostres socis Àlex Huguet i Marta Huguet.
- Eduard Farré, pare de la nostra sòcia Muntsa Farré.
- Joaquim Poch, pare del nostre soci Xavier Poch Egea.

Naixements:

Felicitem a la Maribel Rodríguez i al Carles Prats per haver estat avis per segona vegada d'un nen que es diu Marc.

Mercè Herrera

Menú

Aperitivo

*Fiambrs variados
Ensaladilla Rusa*

Supremaz de pescado al horno

Pollo del Prat cocotte

*Helado Vienés
Rizos de Hojaldre*

Café y licores

Vinos

*Vino del Mar blanco
Vino del Mar tinto
Champaña Gran Casa
Agua Mineral*

Racó dels socis

La nostra amiga Montserrat Gomà vol fer-nos recordar la efemèride de l'any 1969, any del centenari del nostre centre. De ben segur que a molts socis els agradarà recordar el centenari de la nostra entitat a través de dos peces ben interessants: el recordatori de l'acte principal del centenari i el menú del banquet social del dia en què la nostra entitat va celebrar els seus cent anys d'història.

Recuerdo de los actos del día 2 de febrero de 1969, celebración del I Centenario de la Fundación del Centro Moral Instructivo de Gracia, bajo la Presidencia del Excmo. y Rvdmo. Dr. D. José M.ª Guix Ferreres, Obispo Auxiliar y Vicario General de la Archidiócesis de Barcelona, con una Misa Concelebrada y del Acto Social en el transcurso del cual el Ilmo. Sr. D. Jorge Carreras Llanusa, Decano de la Facultad de Derecho de la Universidad de Navarra, hizo un parlamento de afirmación a los principios de la Santa Sede, en nombre de la Entidad, con asistencia de las Dignisimas Autoridades. Seguidamente se procedió a la imposición de las insignias de Oro y Plata a los Asociados que por su antigüedad se han hecho merecedores de las mismas.

Mercè Herrera

la mamma

C. Villarroel, 247-249
08036 BARCELONA

► CONTINUEM VIATJANT PELS EUA

CALIFORNIA

Després de la calor insuportable, van arribar al fred i al vent, a la ciutat del tramvia, de carrers empinats, i de cases d'estil victòria, amb façanes molt coloristes que constitueixen un dels seus encants. A San Francisco, és obligatori visitar el parc Alamo Square, on es podem admirar les cases victorianes anomenades Painted Ladies, que tenen com a fons els alts edificis del centre de Downtown.

També és molt interessant el barri xinès, un dels més grans del món; el barri japonès, l'italià; el districte de Castro, conegut perquè va convertir-se en el centre del moviment pels drets dels homosexuals a Amèrica, especialment arran de l'elecció de Harvey Milk com a regidor del Consistori, i el seu assassinat el 1978.

A Frisco vam caminar molt, i ens va cridar l'atenció, la quantitat de vagabunds que vam veure, i la brutícia d'alguns carrers. La crisi colpejava, a pesar d'estar en un centre financer prou important, seu de les grans companyies d'Internet, com Facebook, Apple i Google.

L'excursió a la illa d'Alcatraz, antiga presó militar, convertida els anys 30 en presó federal de màxima seguretat, va ser molt interessant. Ens van explicar la seva història fins al seu tancament. Hi ha molts films que en parlen, el més conegut, "La fugida d'Alcatraz", protagonitzada pel Clint Eastwood, però ser-hi en directe, no té preu. Tinc al cap la frase que posa a la entrada: "Si trenques les normes, vas a la presó, si trenques les normes de la presó vas a Alcatraz". I és que en aquest centre hi havia internats els més coneguts criminals de l'època, com Al Capone, o George "Machine Gun" Kelly.

Menció apart mereix la visita a la Missió Dolores, que es va fundar el 1776, amb l'impuls del franciscà mallorquí, Fray Junipero Serra, i que forma part d'una sèrie de missions construïdes a Califòrnia, amb l'objectiu d'evangelitzar als indígenes, i que donen

fe de la presència espanyola al territori. La Missió Dolores és l'edifici més antic, i té el mèrit d'haver sobreviscut als innombrables terratrèmols que ha patit la ciutat.

Per fer caminant tot el Golden Gate, vam anar a Sausalito agafant un ferry que recorre la badia. La ciutat, molt acollidora, té 7.000 habitants i conserva l'aire artístic i bohemí, pel que va ser coneguda. Fins allà, vam agafar un bus, que ens deixaria al començament del Golden Gate, el pont penjant de la porta daurada que uneix la península de San Francisco pel nord, amb el Comtat de Marin pel sud. El camí estava ple de gent, caminant i amb bici, a pesar de l'aire tant fort que a vegades el feia moure.

Quan acaba el pont, comença el passeig del Port, catalogat com un dels millors ports naturals del món, i on hi trobem el Museu Marítim, que val la pena de visitar. Caminant vam acabar a Fisherman's Wharf, la part més comercial del port, on hi ha els restaurants, botigues, etc, i com no podia ser d'altra manera vam anar-hi a menjar, òbviament, peix. Tot va resultar molt bo, per no parlar de la cervesa, ara, també és veritat que teníem molta gana.

Deixàvem el lloc on als anys 50 es concentraven els escriptors de la Generació beat; els 60 es va desenvolupar el moviment hippie i es va lluitar per la igualtat de drets de les persones, i als darrers anys és on han sorgit les noves empreses que han anat desenvolupant la nova economia.

'I left my heart in San Francisco', la coneguda cançó de Tony Benet, no va ser l'escolida per acomiadar-nos de la ciutat, ja que el conductor que ens portava a l'Aeroport, era mexicà, i vam acabar cantant "Méjico Lindo y querido", si bé, ja amb la ment preparada per arribar a Portland.

OREGON

Ens vam quedar tres dies al lloc conegut com "La ciutat de les Roses". El seu jar-

dí de roses és famós a tota la Nació; o “La ciutat Verda”, perquè es cuiden molt els recursos naturals i la sostenibilitat i el medi ambient.

I vam dirigir-nos cap als llocs més coneguts, com la Llibreria Powell, la més gran de llibres usats d'Amèrica i una de les més grans del món; la Dr. Martens Retail Store, on venen unes sabates maquiíssimes. La resta del temps ho vam dedicar a passejar, veure cervesa i menjar.

Portland, la ciutat més gran de l'Estat de Oregon, situada junt al riu Columbi i el riu Willamete que travessa el centre, té un aire jove i espais amb molts parcs i jardins. És un centre d'art i cultura, i la gent és molt oberta, si bé aquesta és una característica de tots els Estats Units.

Deixàvem la ciutat verda, per agafar el tren cap a Seattle.

WASHINGTON

El viatge va durar unes tres hores. Mirava el paisatge recordant que arribàvem a la terra, on va sorgir el moviment de música grunge. Nirvana, amb l'àlbum “Nevermind” i la seva cançó “Smells Like Teen Spirit”, es van convertir en un himne per la Generació X, i el seu cantant Kurt Cobain, en una mena d'ídol, sobretot arran de la seva mort.

Seattle es troba entre el Llac Washington i la badia Puget Sound a l'Oceà Pacífic, a 155 quilòmetres al sud per arribar a la frontera de Canadà.

L'Hotel ens quedava al costat del Space Needle, (Agulla Espacial), la famosa torre, construïda el 1962, inspirada en la torre de Stuttgart. Com que no he vist la torre d'Alemanya, i si el Museu Guggenheim, la construcció va semblar-me similar.

Per veure la ciutat, recomano pujar a l'edifici de 76 plantes “Columbia Center”, El disseny dels carrers de Seattle, és similar al del Eixample, a excepció de la part més antiga, on està la badia Elliott. Aquesta part em va encantar, aquí hi ha el districte central de negocis, la plaça Pioneer, i el mercat Pike Place, ple de petites botigues, amb un ambient molt popular, on es ven el peix fresc i molt bo.

Molt a prop, en el mateix mercat, s'hi troba la primera cafeteria que va obrir Starbucks, l'any 1971. Per prendre cafè, vam haver de fer cua, ja que és un lloc turístic de primer ordre. A la porta, un grup tocant música jazz, molt bo, animava l'ambient.

Més endavant, hi havia un grup de joves que imitava els Beatles. Tot estava ple de gent, i d'artistes del carrer. L'atmosfera gris, amb el olor a mar tan proper, donava un aire molt romàntic. Em sentia molt bé, només em va faltar muntar en el cavall del carrusel que vaig trobar al passeig marítim. ¡Que bonic donar voltes, al so de la música! Uns dies després vam llogar un cotxe per anar cap a Yellowstone.

IDAHO

La primera cosa que recordo de Le Coeur d'Alene és la fira d'artesanía i el menjar que hi havia al lloc on vam aparcar; la segona, que ja vaig pensar que estàvem en el lloc anomenat l'Amèrica profunda. La majoria de gent del passeig era blanca i rossa, un paisatge monocromàtic després de dues setmanes de barreja ètnica. Aquesta ja va ser una constatació durant la resta del viatge. Al fons, el llac i els vaixells. Vam poder contemplar les increïbles i meravelloses vistes fent un recorregut per tot el llac. El vaixell estava ple de turistes de l'àrea que feien vacances.

A Idaho, a més dels seus llacs, són famoses les patates, i com no podia ser d'una altra manera en vam menjar, és clar, acompanyades de carn. A continuació, per veure un altre lloc, vam agafar el cotxe i vam parar a dormir a un poble que es deia Kellog. El lloc, molt bonic, tranquil, i ple de verdor i muntanya.

I a la matinada següent, tornàvem a la Interestatal 90, i continuava la companyia dels conductors de les Harley, que, segons semblava, es dirigien al mateix lloc que nosaltres.

MONTANA

En aquest Estat vam decidir visitar Butte, una de les ciutats de l'oest que en els anys vint més s'havia desenvolupat, a causa de les seves mines de coure.

Però vam quedar una mica sorpresos, tot estava desert, i passejàvem i no vàiem ningú, fins que una dona ens va di, que molta gent estava a casa o a l'Església, i és que era diumenge. No obstant, vam veure una mena de saloon i hi vam entrar. Era molt autèntic, no només el local, sinó també els individus que hi havia. Ens van donar conversa, i van oferir-nos de jugar al billar. A la sortida, hi havia algunes persones assegudes, amb cubs de cervesa, i és que, Butte, és l'únic lloc de tots els Estats Units on beure alcohol al carrer és legal.

I ja no vam fer més parades fins arribar a Gardiner, el poble de 800 habitants abans del parc. Vam dormir en unes cabanyes de fusta, en plena muntanya. A tot arreu, motoristes amb les Harley Davidson. Com que no podia comprar-me'n una, al menys vaig posar-me una cinta al cap, a imitació d'en Borja i els moters, que en portaven, i que no em vaig treure fins a Denver.

A la matinada vam entrar al parc per l'arc Roosevelt, i després d'un control ja hi erem. Al mateix temps que conduïa admirava el paisatge, i el cabdal del riu; ningú de nosaltres parlava. No hi havia paraules, i només estaàvem a l'inici. Yellowstone, el parc nacional més antic del món, i el segon més gran d'Amèrica, sense comptar Alaska, és un ecosistema de 8.983 km, travessat per dos rius, el Yellowstone que desemboca en el Golf de Mèxic, a través del Mississipi; i el Snake, que desemboca en el Pacífic, via el riu Colorado, que comprèn part del territori d'Idaho, Montana i Wyoming.

Vam parar per fer el circuit d'un guèiser. Recorden algunes històries de contes màgics, on l'aigua de colors està en ebullició, i cau la bruixa dolenta i mor. Al parc es troben dos tercis dels guèisers del planeta. El més visitat Old Faithful que cada hora expulsa aigua. Un altre lloc molt bonic és Mammoth Hot Springs un àrea d'aigües termals.

En tornar al cotxe, després d'uns quilòmetres, vam veure fileres d'oms i salzes, que són els arbres més freqüents, si bé hi ha molta varietat, ja que el 80% del parc són boscos. Els ambients canvien molt, en funció de l'altitud, i de la part on et trobes. Vam pujar molt amunt, i jo hi anava amb molta precaució, perquè hi havia riscos.

Les prades semblaven tapissos, amb unes tonalitats de verd precioses, per no parlar dels llacs, les humitats, etc. El Llac Yellowstone, amb més de 2000 metres d'altitud, i 354 km, és, com tot l'entorn, imprescindible de veure. Però al mateix temps que gaudíem de vistes privilegiades, quan conduïa al costat de la dreta, sabia que si en sortia una mica, cauríem al precipici; tampoc em podia acostar a l'esquerra perquè venien decara els altres vehicles i no hi havia espai, ja que estava tancat per la muntanya.

Al parc, hi entràvem al mati, i en sortíem a última hora de la tarda; van ser tres dies intensos. El salts d'aigua són impressionants, n'hi ha més de dos-cents, els més coneguts "Lower Falls", amb una caiguda de 94 metres i "Les Upper Falls", amb una alçada de 33 metres; però és de justícia parlar del Canyonó, amb una visió que deixava amb la boca oberta.

Finalment, van trobar els bisons, aquets animals prehistòrics, amb tanta força, que em recordaven les meves estimades novel·les de Marcial Lafuente Estefanía; la veritat, no hi havia Navajos, ni Sioux, ni Cheyennes, però, em feia l'idea, i veia galopar a Jerónimo, en aquell ambient. A més, hi ha molta varietat d'animals, com ossets negres, coiots, llops, ants, cèrvols, bisons, pumes, aus, peixos, rèptils, i gran varietat de plantes.

Vam sortir de Yellowstone travessant el Parc Nacional Grand Teton, situat a l'oest de Wyoming, cap a les Muntanyes Rocoses.

WYOMING

És un altiplà àrid, sec, territori de les grans planes, envoltat de muntanyes, l'Estat menys poblat d'Amèrica, no arriba als 600.000 d'habitants, i per excel·lència, el territori on s'han fet la majoria de pel·lícules de l'oest.

La primera parada la vam fer a Jackson-Hole, típic centre de turisme, restaurat per conservar el sabor del far west. Esta ple de botiges i llocs per menjar. Molt maco per veure.

Després van anar a Kemmerer, una ciutat que semblava buida i sense forasters. Al dia següent vam visitar Baggs, on han convertit l'antic Ajuntament en museu, dedicat als

personatges famosos i bandolers vinculats a la zona, com Butch Cassidy.

Novament a la carretera, on després de varies hores tornava a canviar la geografia perquè entràvem a Colorado.

COLORADO

Aquest nom el van posar els colonitzadors espanyols al riu i es va agafar per denominar tot l'Estat. Colorado és pla i muntanyós i viu de l'agricultura, la ramaderia i l'indústria.

De camí a les Rocoses, vam visitar Hot Sulphur Springs, un poble de muntanya, on viuen unes 600 persones, amb unes vistes precioses del riu Colorado; i vam parar a pocs quilòmetres de Granby, una mica més gran, on vam dormir en un Motel de carretera.

La nostra idea era arribar a Denver, travessant les Muntanyes Rocoses; per això, vam agafar la Trail Ridge Road, que és l'Autopista més elevada dels USA, passant per la Continental Divide Milner Pass, el punt on una bona part dels rius desemboquen en el Pacífic i l'altra part a l'Atlàntic.

La pujada va ser molt emocionant i perillosa, s'ha d'anar amb molta cura. En arribar, al punt més alt, uns 3700 metres, vam fer una paradeta, i la foto corresponent. Feia molta aire i fred i els pics de les muntanyes

tenien neu. Seguidament, vam començar el descens.

Les visites a mencionar en aquest tram van ser el Parc Nacional dde Estes, una ciutat amb molta animació els caps de setmana per les seves activitats de natura; i Boulder, coneguda pel seu ambient universitari i liberal.

Finalment, després de conduir mes de 2.500 kilòmetres, arribàvem a Denver, on tornàvem el cotxe, i faríem una mica de turisme de ciutat. Ens hostejaven a en un Hotel del centre, molt a prop del passeig més animat de la ciutat. que és on van finalitzar les nits.

Ens vam adonar que hi havia molta gent sense sostre, sobretot, un dia que vam veure cinema al carrer, en una atmosfera molt acollidora, però on moltes persones portaven el sac de dormir. Segons ens van explicar, alguns eren antics veterans de guerra, però també hi havia gent jove, i d'altres joves que acudien a la ciutat, perquè s'havia aprovat un pla per ajudar a les persones sense llar.

Havia arribat el final del viatge i ens vam acomiadar. En Borja i jo sortíem cap a Miami, el meu germà cap a Barcelona, i els meus amics cap a Madrid. El balanç molt bo, el funcionament del grup de deu. La tolerància i el respecte tenen molt a veure amb el resultat de totes les activitats en grup.

► PURGA i LA PASSIÓ SEGONS RENEÉ VIVIEN

Al llarg dels mesos de novembre i desembre, els protagonistes del nostre llibrefòrum van ser aquests llibres: Purga i La Passió Segons René Vivien.

PURGA

Poden les circumstàncies històriques treure el pitjor de nosaltres mateixos? Sofi Oksanen ens demostra, amb escreix, que sí, que molt, que terriblement, malauradament i espaiadament sí.

“Set milions d’anys hem escoltat
els discursos del führer,
els mateixos set milions d’anys
hem vist les pomeres en flor”

La bellesa i la lletjor és una dualitat que ha conviscut eternament, com el poeta Paul-Eerik Rummo ens recorda amb els seus mots. Que ens emmirallem en un führer (fixeu-vos que està en minúscula, no és un de concret, és qualsevol) o en una pomera en flor, depèn de la nostra essència, de la nostra capacitat de conservar la civilització en les pitjors circumstàncies però també de la capacitat de la civilització de conservar-se a ella mateixa malgrat els individus.

La protagonista de Purga, l’Aliide, és un personatge controvertit, ens provoca una pregona discussió interna sobre si la compremem, si la justifiquem o si la condemnem, i segurament ens equivocarem si li apliquem una sola sentència. Com tots els éssers humans té clars i obscurs, només que, a diferència de molts altres éssers humans, les circumstàncies històriques fan de caixa de ressonància per al que, en un altre temps, serien petiteses o greuges superables.

Amb una intel·ligent estructura narrativa que dosifica la informació, l’autora ens fa veure que els esdeveniments político-socials esprenen el pitjor de nosaltres perquè l’instint de supervivència només està regit per la por, però també perquè els mateixos esdeveniments que després seran descripcions asèptiques en llibres d’història posen a les nostres mans eines per atorgar major destructivitat als nostres obscurs.

La novel·la ens apropa a la història d’Estònia, país d’invasions constants: en un període que abraça del 49 al 55, és envaïda i torturada per russos, alemanys i, novament, russos. Si per la por, algú s’havia aliat a un bàndol, esdevindrà carn de tortura abans que hagi tingut temps de saber què vol dir la tranquil·litat i, quan arriba la independència del país, tothom pot perseguir tothom perquè en algun moment, qualsevol ha assegurat la seva subsistència. L’autora ens fa conèixer la situació d’Estònia fins als anys 90, ens fa testimonis de la 2a guerra mundial, de la postguerra i fins de l’incident de Txernòbil que va fer arribar al país, pobre i delmat per la guerra i el comunisme, tots els aliments contaminats per la radiació que a Rússia es retiraven.

L’Aliide que coneixem és una dona convertida en durícia: la purga que va patir en un soterrani de la Casa de la Vila la fa desconfiada, astuta i sense ideals als que arrapar-se més enllà d’assegurar-se el no tornar-hi mai més. A la seva vellesa, recull a casa seva, una dona jove, anomenada Zara, masegada físicament i moralment, dominada per la por però encara amb un brot d’esperança per sobreviure. La desconfiança entre ambdues és palpable gràcies a la magnífica descripció de mirades i gestos que ens fa l’autora. L’Aliide comparteix un passat comú amb la Zara que desconeix; la Zara sap qui és l’Aliide però mai no sabrà el que el lector sí tindrà el privilegi de conèixer: que ambdues comparteixen les emocions derivades d’un espai d’opressió, dolor, perversió i humiliació. Ambdues saben reconèixer la “bota cromada que trepitja fort” perquè les dues l’han tingut damunt del seu cos. I així, terriblement, ens adonem que encara que una viu la seva joventut als 90 i l’altra als anys previs a la 2a Guerra Mundial, semblen filles d’un sol moment.

L’Aliide no pot reconèixer la Zara perquè no sap que la seva germana Ingel encara

és viva i que la van fer àvia. L'Íngel va ser deportada d'Estònia juntament amb la seva filla Linda. Lluny del seu marit que és a les mans d'Aliide per sobreviure (...segur?).

Entremig del relat de les històries d'Aliide i Zara, explicades en 3a persona, llegim fragments del diari de Hans Peek, un pagès estonià, que si no és el protagonista, és un dels detonadors de la bogeria de què som testimonis en aquest llibre.

Sé que sóc poc explícita amb l'argument, que esteu acabant l'article i encara no sabeu gaire de què tracta, què passa en aquesta història. Però és que sou els lectors qui ho heu d'anar desvelant, mica en mica, amb el ritme previst per l'autora, que encara us reserva una sorpresa final, o un enigma perquè és difícil d'escatir-ne el significat: uns informes de màxima confidencialitat que us faran preguntar qui és qui.

Per acabar, un consell: feu atenció a les mosques que surten en el relat; i un tast, un fragment que és l'essència de la història que espero que llegireu perquè com ens diu el poeta Rummo, que Oksanen ens fa conèixer, "Tot és una resposta, només cal saber-ne la pregunta."

El tast:

"Tot es repetia. Encara que el ruble s'havia convertit en corona i els vols d'avions militars sobre el seu cap havien disminuït i les dones dels oficials havien abaixat la veu, encara que dels altaveus de la torre Gran Hermann se sentia cada dia la cançó de la independència, sempre arribava la bota de cuir cromat, sempre arribava una nova bota, igual o diferent, però una que trepitjava el coll de la mateixa manera."

Bona lectura! No us perdeu aquesta joia!

LA PASSIÓ SEGONS RENÉE VIVIEN

24

La lectura d'aquesta novel·la ha estat ben controvertida en el nostre grup del Llibrefòrum però de totes les experiències en podeu treure conclusions sobre la seva qualitat o sobre la universalitat del seu relat. Algunes persones ja l'havien llegit feia anys i en tenien un molt bon record, de fet, fins i tot, tenien impregnada en la memòria alguna escena d'amor que encara les feia vibrar; algun altre lector l'havia llegit tan sols feia un any i, si bé en guardava una agradable sensació, no podia recordar res del que s'hi esdevenia. L'experimentació pels que em vam fer la lectura ara va ser majoritàriament difícil, encara que tots hi podíem reconèixer una prosa preciosista, digna i exemplificant de la poetessa que fou la Maria-Mercè Marçal. Així, doncs, vam dedicar la nostra trobada a cercar el perquè d'aquest rebuig que, solament amb alguna excepció, havíem sentit.

La novel·la és la història d'una poetessa d'origen anglès però expressió francesa, Renée Vivien, que va viure a inicis del segle XX. Aquesta biografia la construïm a partir d'una coral de veus que fan arribar la seva admiració pel personatge i per l'obra; alguns que la conegueren de jove, altres en la seva plenitud, molts directament des de

l'amistat, uns pocs solament a través de la seva poesia i un grup privilegiat de dones que foren les seves amants. El resultat és un puzzle d'episodis viscuts que segurament desconcerten una mica el lector fins que, a la darrera part del llibre, la veu més senzilla, la cambrera que l'acompanya gran part de la seva vida, posa ordre i ens fa un resum del seu curriculum vitae, en el sentit literal del terme, cosint tot allò que abans se'ns havia esmicolat, més a partir de sensacions i emocions que no pas de dades reconeixedores.

L'amor és el centre neuràlgic del relat, totes les formes amatòries hi tenen cabuda: la passió viscuda amb patiment vers

una “amazona” que té poca capacitat de compromís, l’amor conformista amb una dona madura i benestant que exerceix una protecció maternal i alhora claustrofòbica, l’enamorament de l’exotisme personificat en una princesa turca... El relat té un contrapunt en el personatge de Sarah T. que és la investigadora que va descobrir els altres personatges i que sembla viure en la seva pròpia biografia un mirall de la poetessa. I en Sarah T. ens sembla reconèixer un alter ego, si més no ombrejat, de l’autora catalana Maria-Mercè Marçal que es troba darrere de tot l’artífex.

Entre les raons que vam esgrimir per copsar la desplaença que la seva lectura ens havia fet sentir, hi vam trobar la manca d’universalitat: la reivindicació de l’homosexualitat femenina que als anys setanta podia ser revolucionària, esdevé anacrònica en una època en la qual el lesbianisme conviu amb la nostra realitat; o l’exaltació de la passió amb forts trets de l’època del Romanticisme, que contrasta amb el context contemporani on l’amor és una peça més del trencaclosques

humà, sempre important però mai únic responsable de la pròpia realització individual; també un discurs construït de forma que confon el lector amb una retòrica que, si en poesia seria excelsa, en prosa esdevé difusa.

Tanmateix, i prenent les paraules de la lectora que més va apreciar la novel·la, les definicions de bellesa de les dones de les qual s’enamora Renée Vivien són pura orfebreria i algunes descripcions de l’enamorament viscut són realment extraordinàries. Hi destaco les dues frases que aquesta fidel lectora ens va aportar en el seu comentari:

“Si Jesús em sotjava a l’hora del traspàs, li diria serena: Senyor, no et conec pas, no fou la teva llei estricta i sobirana mai la meva i he estat una simple pagana [...] Als meus llavis el bes fou l’única blasfèmia”.

Bona lectura

Muntsa Farré

COPISTERIA
PAPERERIA

CONSDÉCOR

EDITORIAL LA PLANA

La solución de los escritores noveles

Torrent de l'Olla 193-216 - 08012 Barcelona

Tel. 93 349 23 76 - Fax 93 408 53 17

e-mail: consdecor@consdecor.com

e-mail: editoriallaplana@consdecor.com

Benvolguts lectors,

Aquesta edició parlarem de quelcom molt interessant. És un debat de l'actualitat però que està apartat de la mirada crítica i la informació general: L'esport d'elit en edat escolar.

Podem parlar d'esport d'elit en edat escolar quan l'esportista en qüestió és menor i dedica més hores de l'habitual a un esport en concret per tal d'aconseguir un alt rendiment i una possible professionalització.

Això té els seus pros i els seus contres. Tot bon psicòleg de l'esport té una prima molt important: l'esport en aquesta edat ha de servir per fomentar uns valors, per ajudar al desenvolupament físic i social de l'esportista i perquè aquest gaudeixi el màxim. Quan aquestes tres premisses entren en conflicte, podem dir que existeix un problema i que, per tant, no s'està gestionant bé l'esport en l'educació del noi o la noia.

Existeixen diferents situacions que posen en risc aquestes dinàmiques:

- Excessiva competència entre els propis companys d'un mateix equip.
- Entrenadors poc assertius i massa rígids.
- Pares que pressionen als seus fills.
- Invertir hores en detriment de l'estudi.

S'han desenvolupat una sèrie de mites sobre la psicologia de l'esport de competició. Cal desmentir-los:

- Mite 1:** el talent esportiu es pot predir acuradament a edats molt joves
- Mite 2:** Més és sempre millor!
- Mite 3:** En el desenvolupament de talent/carrera esportiva es poden saltar etapes
- Mite 4:** L'entrenament intensiu et portarà a l'elit professional
- Mite 5:** És essencial l'especialització primerenca en un sol esport
- Mite 6:** Si vols ser un esportista d'elit no et pots divertir
- Mite 7:** Els esportistes amb talent necessiten diferents programes i entrenadors que els menys talentosos

Tot i fer un tast molt breu sobre aquest tema tan polèmic, espero que serveixi per poder reflexionar sobre les prioritats que s'ha de tenir com a pare i com a educador. Per veure reflectides algunes de les coses que hem dit en aquest article recomano que doneu un cop d'ull al documental "Generación Casillas" que podeu trobar al web www.youtube.com

Tennis taula

► CURIOSITATS DEL TENNIS TAULA

- Originari d'Anglaterra, de l'època Victoriana, era jugat per la classe alta de la societat com a entreteniment després dels sopars.
- El so de la pilota en contacte amb les primeres pales, "wiff-waff" i "ping-pong", va donar lloc al nom d'aquesta activitat esportiva.
- És l'esport en el que més es combina la preparació física i la intel·ligència.
- És el tercer esport amb més practicants federats del món.
- La velocitat de la pilota pot arribar a 190 km/h.
- És esport olímpic des de 1988.

- El temps de contacte amb la pilota és de 0,003 segons.
- Amb un topspin, rotació de la pilota cap endavant, aquesta aconsegueix rotar a 3.000 r.p.m.
- La NASA va determinar que és l'esport més difícil, a nivell d'èlit, i és la tercera activitat esportiva més complicada.
- Practicant aquest esport s'exercita la ment i la vista, endarrerint els efectes de demències.
- En una jornada de competició (matí i tarda) el desgast energètic d'un jugador és l'equivalent al d'un atleta corrent una maratón.
- El tennis de taula va inspirar un dels primers videojocs, el pong.

TORNEIG SOCIAL

Des del mes d'octubre tots els components de la secció de tennis de taula estem engrescats en un torneig social.

Com que tenim molts jugadors i molts nivells, s'ha establert una puntuació especial per equilibrar els nivells.

A continuació teniu el quadre amb els punts d'avantatge de segons la categoria:

Punts d'avantatge inicials per joc	PRIMERA	SEGONA "A"	SEGONA "B"	TERCERA
3ª Nacional	2	3	4	6
Primera		2	3	5
Segona "A"			1	3
Segona "B"				2

27

Una mica d'explicació: Si un jugador de 3a Nacional ha de jugar contra un de Primera, el primer comença perdent cada partit per 0-2. Si el de Primera ha de jugar contra un de 3a Nacional, el primer comença cada joc guanyant per 2-0.

Venç l'enfrontament el primer jugador que guanya 3 jocs.

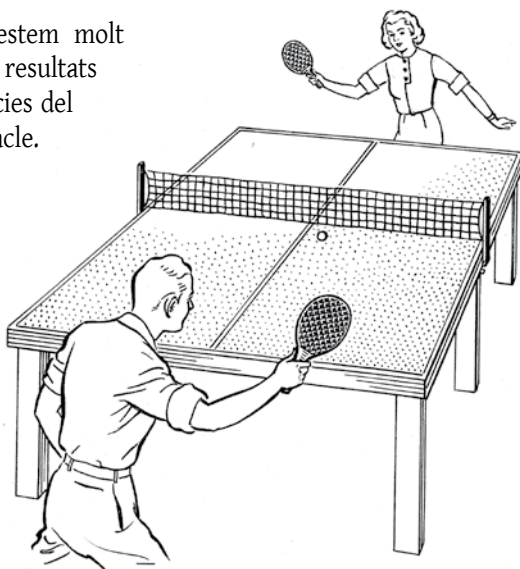
TEMPORADA 2011-2012

Tots els equips han començat la important 2a volta, període decisiu per establir la classificació de cada categoria que donarà dret a ascendir a una divisió superior o a lluitar per a la permanència.

Cadascun dels jugadors i jugadores estem molt motivats per intentar assolir els millors resultats possibles. Volem que tots els socis i sòcies del Centre pugueu gaudir del nostre espectacle.

Heu vingut alguna vegada a veure'ns?

A continuació teniu tota la relació de partits de la competició de lliga que ens falten per jugar a la Sala Orient. Després d'aquests vindran els partits decisius. Us hi esperem!!

DIA	HORA	EQUIP CENTRE	EQUIP VISITANT
4/2/12	18.00	3a Nacional	Sabadell
5/2/12	11.00 11.00	1a Provincial 3a Provincial	Capellades St. Celoni
12/2/12	11.00 11.00	2a A Provincial 2a B Provincial	Esparraguera Mollet
19/2/12	11.00 11.00	1a Provincial 3a Provincial	St.Quirze del Vallès Lluïsos de Gràcia
10/3/12	18.00	3a Nacional	Bagà
11/3/12	11.00 11.00	2a A Provincial 2a B Provincial	Badalona Foment Martinenc
18/3/12	11.00	1a Provincial	Vilanova
25/3/12	11.00 11.00	2a A Provincial 2a B Provincial	Josep Ma. Palés Sallent
31/3/12	18.00	3a Nacional	St. Andreu
1/4/12	11.00	1a Provincial	Vilanova
15/4/12	11.00 11.00	2a A Provincial 2a B Provincial	Ateneu 1882 Vilafranca

Oriol Lluveras

Entrevista

► MAITE FANDOS: "Vosaltres representeu el que és l'esperit de GRÀCIA"

La regidora del districte de Gràcia ens obre les portes del seu despatx per fer una repassada a la nostra història com a entitat i per parlar sobre l'actualitat política

Quina vinculació personal té amb la nostra entitat?

La vinculació en aquests moments és evidentment perquè sóc la regidora del districte, però de fet us conec des de fa molts anys. Vaig treballar en aquest districte i concretament a la vila de Gràcia durant diversos anys precisament com a responsable de l'hotel d'entitats, i d'alguna manera la meua feina era tenir relació amb les entitats del districte. Per tant la relació amb vosaltres la tinc des de fa molts anys i he pogut veure la vostra evolució des d'aquell moment, des d'aproximadament fa uns 16 anys més o menys.

Recorda la primera vegada que va visitar El Centre?

Sí, el primer record que tinc és el de veure Els Pastorets. I després, un altre record que tinc és quan havia estat directora de l'Institut Català de les Dones que vam fer una exposició sobre temes de dones al vostre centre. He vingut en diferents èpoques abans de ser regidora i per tant són records bonics

i amb molt carinyo perquè sempre són coses positives les que recordo de vosaltres.

Què destacaria de la nostra entitat?

El que destacaria és que vosaltres, com altres entitats, representeu el que és l'esperit de Gràcia. I això ho podeu dir perquè representeu el que és la cultura de la Vila, però a més, una cultura feta per vosaltres, i jo crec que això és important, ja que no tots els districtes poden dir que tenen entitats tan potents culturalment com la vostra. A més, vosaltres teniu un esperit gracienc d'identificació i a més teniu una relació que us va passant de pares a fills. També crec que representeu una mica la tradició catalana, en el sentit de què la societat civil és la que ha construït el país, i vosaltres en sou un exemple. Jo crec que teniu una identificació amb el país, signifiqueu la defensa del català i del que han estat les nostres essències. Cal recordar que entitats com la vostra, en temps difícils com per exemple en la dictadura, van mantenir la flama del catalanisme, i això se us ha de destacar.

Com creu que evolucionaran les entitats en el futur?

Jo crec que és bo que les entitats s'adaptin als nous temps, però que no oblidin les arrels del passat. És evident que les entitats han de fer un pas cap al que han de ser les noves tecnologies i cap a una modernització de la gestió. També crec que és important que les entitats han de tenir clar quin és el seu paper, no han de ser un substitutiu de l'administració igual que l'administració no ha de substituir les entitats. Jo crec que vosaltres feu el paper que sempre ha fet la societat civil, que és fer allò que no hauria de fer l'administració. Vosaltres heu d'activar, heu de ser propers a la gent, les administracions també hem de fer-ho però no allà on esteu les entitats, nosaltres no us hem d'anar a fer la competència. Jo crec que el futur de les entitats també passa per saber fer aquest mix amb l'administració pública.

Com definiria la Vila de Gràcia?

Jo crec que la Vila de Gràcia és rebeldia i llibertat. Crec que l'esperit gracienc és una mica això. Jo crec que la gent de Gràcia té aquests sentiments d'arrels de país majoritàriament, però també tenim un sentiment de rebel·lió. Jo crec que a la gent de Gràcia li agrada sentir-se lliure i defensa tots aquests principis que representen la llibertat. I després hi ha una altra cosa important que és l'activisme. Crec que els graciencs som gent molt activa. La feina que feu les entitats, la gent de la festa major... jo crec que Gràcia no es para mai.

Quins reptes té actualment com a regidora a la Vila?

El primer repte és crear una connexió amb la societat civil. Crec que hem de crear un teixit de relacions amb la societat civil per mirar de fer les coses conjuntament. Tenim un repte important amb la gent gran de la nostra vila. Tenim gent gran que viu sola i hem de teixir esforços entre tots, entre els serveis socials, les entitats i la ciutadania per donar més suport a la gent gran i per tant hem de fer una aposta important per recolzar a aquest col·lectiu. Crec que a Gràcia també tenim temes de pobresa i per tant, jo crec que durant aquest mandat un dels temes a resoldre és el de donar suport des dels serveis socials a totes aquelles persones que estan passant moments difícils. Per això, una prioritat serà l'atenció social cap a aquelles persones que ho estan passant malament. Un altre tema a resoldre és el de la mobilitat. Hi ha gent que es queixa de les pilones i hi ha qui vol pilones.

Per tant és un tema difícil i potser haurem de fer una consulta i preguntar-ho.

Per què creus que la societat actual està desencantada amb la classe política?

Perquè hi ha hagut, segurament en alguns moments, polítics que s'han allunyat una mica de la ciutadania. També s'ha de dir que no ens han ajudat gaire els mitjans de comunicació, perquè jo crec que no tots els polítics són iguals i crec que a tots els partits hi ha polítics molt bons i correctes i això no es recull mai. També és veritat que en els darrers anys el país ha estat molt mal gestionat i això no ajuda gaire a la classe política. Però jo crec que la gent també ha d'entendre que els polítics som gent normal, ja que a vegades sembla que els polítics no tinguem els mateixos problemes que la resta de la gent. No som gent especial en aquest sentit.

Quines estratègies es realitzaran des de la regidoria per sortir de la crisi?

Ser àgils amb la tramitació. Això es tradueix en què quan una persona vol obrir un negoci o una botiga a Gràcia, per exemple, hem de ser àgils a l'hora de fer-ho i no fer-la esperar mesos per tal d'obtenir els permisos. També podem donar suport a totes aquelles campanyes de dinamització del comerç, com per exemple tancar la Travessera de Gràcia per tal que les botigues surtin al carrer i puguin vendre més. També el que hauríem de mirar és la reactivació de negocis d'artesans, jo crec que és una vila que dona per apostar per l'artesania.

Com veus el futur de la Vila de Gràcia?

Jo el veig amb il·lusió. Jo tinc l'esperança de què els mals moments estiguin acabant i puguem tirar tots endavant.

David Gallach

Tret del llibre “Campanya del Lloro” (Barbarismes versificats)

D’Ignasi Castelltort i Miralda – Igualada 1983

Em voldrieu dir quin saldo
tinc a la “conta corrent”?
(És el compte, no la “conta”
L’ha fallat aquest client).

Veig que m’haureu de fer un “préstam”
perquè això va malament.
Caldrà que parli amb el “jefe”
i ell dirà què s’hi pot fer.

Ha dit “préstam” i era préstec
i el mot “jefe” no és admès.
Director, cap, quan es tracta
de citar qui mana més.

D’acord! Pagueu-me aquest “xeque”,
(El mot correcte era xec)
És barrat, li abono al compte.
Barrat? Barrut qui l’ha fet!

Jo els voldria “trincu-trincu”...
De moment faci l’ingrés
i després podrà cobrar-lo
en efectiu. Li va bé?

Quan l’home deixant la Caixa
s’embutxacava els calés
sent un crit de: tots a terra!
Això és un atracament!

Un “atraco”! És un “atraco”!
Va cridant tota la gent.
I l’atracador replica_
he dit un atracament!

“Vale, “vale”, “vale”, “vale”...
El mot és tan repetit
que un hom ja dubte si es troba
a Igualada o a Madrid.

Ni “vale” ni “val”. Entesos?
Doncs, així és com ho hem de dir:
Va bé, d’acord, o conforme!
Amt tot, ens cal fer un incís.

Val, en sentit de butlleta
o element indicatiu
en alguns temps del verb valdre,
llavors sí que té sentit.

“Al fi i al cap”. Quants ho diuen!
El gir és mal construït;
per tant, cal modificar-lo
dient al cap i a la fi.

“Oju”! “Al tantu”! Esbronqueu-lo
aquell que s’expressi així
En lloc d’aquests barbarismes
digueu epl, compte! o ull viu!

Voleu que us expliqui un “xiste”?
“Xiste, no; cal dir acudit.
Una noia és operada
d’apendicitis i diu
al doctor que ha fet la feina:
-Se’m veurà la cicatriu?
-Depèn de vostè, senyora,
respon el falcutatiu.

Marta Bayo

Cuina

► AUS I CINILL

El pollastre, el gall indi i el conill són carns blanques poc greixoses. Cal recordar que la fracció greixosa del pollastre i de totes les aus es troba sota la pell, per això s’aconsella no menjar-la i fins i tot treure-la abans de la cocció. Així s’evita que es coquin amb el seu propi greix.

Contenen menys quantitat de ferro que les carns vermelles. Les parts més fosques de les aus són més riques en ferro, per exemple, la zona de la cuixa. L’ànec té més ferro que altres aus, però també conté més greix.

Són carns poc fibroses, de digestió fàcil.

Cuinats amb verdures, són una altra manera d'aportar aliments d'aquest grup. Alguns plats també queden bons amb fruita, com la pinya, la poma o la fruita seca.

La quantitat de pollastre o de conill que correspon a una ració del grup de les carns és de 100g de pes net cru (sense ossos ni altres parts no comestibles).

La majoria de receptes de pollastre poden quedar també bé amb conill, i a l'inrevés.

CONILL AL FORN AMB FINES HERBES I ALLIOLI

Ingredients:

1 conill
1 copa de conyac
2 cullerades d'oli d'oliva
1 branqueta de farigola
1 branqueta de romaní
2 fulles de llorer
2 claus d'espècia
1 culleradeta de postres de nou moscada
ratlladura d'arrel de gingebre
1 canonet de canyella
un pessic d'orenga
oli de llavors
all i julivert
sal i pebre

Elaboració:

Es talla el conill en quatre trossos i s'unta amb l'oli d'oliva. Es barregen en un bol totes les herbes i espècies junt amb la sal i el pebre; tot seguit s'unta el conill amb la mixtura. S'introdueix al forn preescalfat, a temperatura suau. Al cap de 30 minuts s'esquitxa amb aigua i s'hi tira la copa de

conyac. Es deixa fer 10 minuts més i ja està llest per a servir.

Es prepara l'allioli posant en el got de la batedora elèctrica l'ou, els 2 grans d'all, l'oli de llavors i un pessic de sal. Es bat sense aixecar la batedora durant uns quants minuts, fins que es veu quallar la salsa i aleshores es mou amunt i avall enèrgicament fins que queda tota barrejada.

Se serveix el conill acompanyat amb l'allioli en una salsera a part.

Comentari dietètic

Per a la valoració nutricional del plat s'ha calculat una cullerada sopera d'allioli per persona.

Els olis de llavors són rics en àcids grassos essencials, i en vitamina E. S'aconsella consumir-los en cru, com és el cas d'aquesta recepta.

Convé acompanyar aquest plat amb un altre de poc greixós.

Contingut energètic aproximat: 261 kcal.

Marta Bayo

Racó poètic

► JOSEP M^a DE SEGARRA

Amb motiu del 50è aniversari de la mort del nostre insigne poeta. Una breu pinzellada de la seva immensa obra

EL COMTE ARNAU

No és veritat que jegui en sepultura,
que jo l'he vist, que encara va pel món,
que és igual, ben igual de la figura,
de les galtes i els ulls i el nas i el front.
Però si passa no diu res ni et mira,
i treu com tot de fum i d'espurnall,
i té el posat d'un home que delira
i com si anés lligat dalt de cavall.

I va ser l'altra nit; sobre la jaça
tots vosaltres roncàveu boca amunt;
jo vaig sortir per allargar una passa
i em vaig topar amb la barba del difunt.
I quan volia desvetllar la tropa,
la corcollana ja era dins del cau,
i m'hi jugo un cabrit contra una copa
que és veritat i que era el Comte Arnau!

Marta Bayo

Aquesta temporada volem continuar ensenyant-vos les decoracions més artístiques d'alguns establiments graciencs.

Ajuntament de Barcelona
Gràcia

Creu de Sant
Jordi 1994

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic

Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana